

Verborgen Gezicht

De Standaard / 19.10.2015 / Wouter Hillaert

Halfslaap

WOUTER HILLAERT

Drie tl-buizen: meer belichting is er niet in *Verborgen gezicht*, een coproductie van t,arsenaal, Platform 0090 en OnderHetVel, met steun van Euro-palia Turkije. Rechtop schuiven de buizen door het pikkedonker, als zaklampen die met hun melkwit schijnsel steeds nieuwe delen van het speelvlak aan het duister onttrekken. Dat maakt deze regie van Mesut Arslan redelijk uniek. Niet zozeer de tekst of het spel, wel het licht schept de scènes.

Erki De Vries liet zich al eerder gelden als een nieuwe opste-ker onder de scenografen, maar ontpopt zich hier tot een au-tonoom kunstenaar. Zijn bewegende lichtontwerp is een eigen installatie. Het raderwerk erachter, met een kleine cirkel in een grote, heeft iets van een dubbele klok. Als knokige vingers roeren haar witte neonwijzers in een donkere poel. Welke verhalen verhullen zich in die zwarte inkt?

Basis voor *Verborgen gezicht* is het gelijknamige filmscenario van de Turkse Nobelprijswinnaar Orhan Pamuk. Het verhaal is er maar de opperlaag van. Een vrouw stuurt een fotograaf het nachtleven in, om van zijn foto's de gezichten te lezen. Eén close-up licht op in haar ogen: het gezicht van een horlogemaker. Ze voelt een diepe verwantschap, wil zijn dromen kennen en hem opzoeken. 'Wij zijn de verdrietvertellers. We kijken naar elkaars gezicht als waren het landkaarten, leggen onze ziel op tafel als waren het verhalen.'

Tussen plot en poëzie valt Pamuks tekst in een drijvende me-lancholie, een versluisde filosofie over tijd en identiteit. Zijn figuren lijken aparte fragmenten van één gedeelde menselijk-heid, uiteengedreven door het tikken van de jaren, verdreven uit hun dromen. Alleen bij elkaar kunnen ze thuis komen in hun eigen herinneringen.

Zo duiken ook de acteurs Lotte Heijtenis, Yves De Pauw, Tom Van Landuyt en Deniz Polatoglu op in het schamele licht: meer schim dan rol, meer stem dan gezicht. Ze verschijnen en verdwijnen als darren rond de vlam van het leven. Makkelijk spelen is dat niet. Ze vallen niet samen met zichzelf, maar met het tableau vivant waarin ze figureren als zetstukken.

Visueel en conceptueel klopt alles aan deze voorstelling. Maar het diepe gevoel dat Arslan met zijn eigen gezelschap On-derHetVel wil oproepen, blijft ergens in het duister hangen. *Verborgen gezicht* is een wiegende toestand, een beeldende installatie verkleed als een voorstelling. Noem het een half-slaap. Het ontwaken laat op zich wachten.